

Rapport

Verzoeker

De heer D.

Datum verzoekschrift

De Overijsselse Ombudsman ontving het verzoekschrift op 12 januari 2016.

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de gemeente Raalte, hoewel zij op de hoogte was van hiaten in bestemmingsplan A, toch doorging met het verlenen van vergunningen aan bedrijf B. Ook deed de gemeente weinig wat betreft toezicht en handhaving. Verzoeker vindt dat de gemeente rekening had moeten houden met de belangen van omwonenden door tijdig met hen in gesprek te gaan.

Als de gemeente zich bij aanvang van de ontwikkeling van plan A redelijk had opgesteld, met omwonenden had overlegd en de argumenten bij inspraak niet steeds had genegeerd, zouden procedures niet nodig zijn geweest. Verzoeker vindt dat hij door de houding van de gemeente onnodig veel kosten voor de advocaat heeft moeten maken.

Bevoegdheid ombudscommissie

De gemeente heeft de klacht behandeld. Daarmee is de ombudscommissie bevoegd tot het doen van onderzoek.

De ombudscommissie doet op basis van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen onderzoek naar kwesties die kunnen worden voorgelegd aan de rechter. De ombudscommissie doet ook geen onderzoek naar kwesties die vallen onder het beleid van de gemeente.

Procedure

De ombudscommissie heeft informatie over de klacht opgevraagd bij de gemeente.

Op basis van de door verzoeker en gemeente gegeven schriftelijke informatie besloot de ombudscommissie tot het houden van een gesprek met verzoeker en de gemeente. Het gesprek vond plaats op 16 februari 2016.

Bij het gesprek waren aanwezig verzoeker; van de kant van de gemeente de heer X, de heer Y, en mevrouw Z; van de kant van de ombudscommissie waren aanwezig de heer P. Jansen (voorzitter) en mevrouw mr. A.D. van Zeven (commissielid belast met onderzoek en rapportage).

Tijdens het gesprek gaf verzoeker aan dat de klacht mede was ingediend door omwonenden en dat hij hun woordvoerder was. Naderhand is gebleken dat verzoeker niet was gemachtigd om ook namens omwonenden een klacht in te dienen. Dit betekent dat de klacht bij de ombudscommissie wordt beschouwd als ingediend door verzoeker en niet mede door

omwonenden.

Na het gesprek heeft de ombudscommissie een Verslag van Bevindingen opgesteld. Zowel verzoeker als de gemeente hebben daarop gereageerd. Voor zover van belang voor het oordeel van de ombudscommissie zijn de reacties onder de kopjes 'toedracht' en 'gesprek met de ombudscommissie' verwerkt en betrokken bij de overwegingen van de ombudscommissie

Onderzoek

De ombudscommissie toetst verweten gedragingen aan behoorlijkheidsnormen, in dit geval aan die van goede informatieverstrekking en redelijkheid.

Toedracht (op basis van over en weer gegeven schriftelijke informatie)

Bij besluit van 30 juni 2011 heeft de gemeente het bestemmingsplan A vastgesteld. Het plan voorziet in het legaliseren van de recreatieve activiteiten van bedrijf B. Verzoeker woont op korte afstand van dit bedrijf. Verzoeker en twee andere omwonenden richtten zich tegen plan A, omdat volgens hen het plan zal leiden tot een aantasting van hun woon- en leefklimaat. Zij lieten dit bij monde van hun advocaat aan de gemeente weten via de inspraakprocedure, waarbij aanpassingen werden voorgesteld.

Het college van burgemeester en wethouders (B&W) heeft de eigenaar van B eind 2011 een omgevingsvergunning verleend voor zowel het bouwen van een ontvangsthal, een kantine en een speelruimte, en de verbouw van het gebouw voor de uitloop van vee (verwijderen van buitenwanden) tot overkapping, als voor het gedeeltelijk slopen van de speelschuur. Verzoeker en twee andere omwonenden stelden in september 2011 daartegen beroep in en vroegen in december 2011 bij de Raad van State om een voorlopige voorziening, welk verzoek de Raad van State op 6 januari 2012 heeft gehonoreerd. De Raad van State schorste het besluit van de gemeente, waarbij bestemmingsplan A is vastgesteld. De Raad van State overweegt - naar aanleiding van de argumenten van de advocaat van verzoeker en twee andere omwonenden - dat de gemeente ter zitting heeft aangegeven dat inderdaad een landschappelijke inpassing van B niet in het plan is gewaarborgd en dat zij op dit punt het plan zal herzien en verder heeft aangegeven dat zij in de planregel 'Cultuur en ontspanning' een bepaling zal opnemen dat slechts sporadisch evenementen ter plaatse worden toegestaan.

In zijn brief van 22 mei 2012 schrijft verzoeker aan de gemeente " Op 3 mei jl. hebben wij, de gemeente en de omwonenden van B, bij elkaar gezeten. Een aantal onduidelijkheden zijn hierbij opgelost en de volgende afspraken zijn gemaakt.

- Op initiatief van de gemeente vindt er een kadastrale inmeting door het kadaster plaats (...)
- Er is door u aangeboden om de kosten voor uw rekening te nemen. Later hebben wij voorgesteld om de kosten op basis van 50-50% met elkaar te willen delen.
- Het verzoek tot een coulance regeling met betrekking tot de advocaatkosten.
 - Wij hebben al meerdere keren gevraagd om een contactpersoon. De verwachting is dat dit beter in de praktijk zal werken tussen de omwonenden en de gemeente met betrekking tot de toekomstige handhavingsverzoeken.

Een voor ons belangrijk punt zijn de door ons gemaakte advocaatkosten. Uw argument dat er geen precedentwerking moet komen is ongegrond. Wij wisten al gelijk twee voorbeelden te

noemen waarom er al precedentwerking is. (...) Maar los daarvan hebben wij geheel eigen redenen waarom wij vinden dat er een verantwoordelijkheid ligt bij de gemeente om tot een gemotiveerde coulance over te gaan. (...)"

Verzoeker schrijft dat het overgrote deel van de kosten is ontstaan door de houding van de gemeente in deze kwestie, zoals: het legaliseren van B wetende dat dit, vanwege de persoon van de eigenaar van B, tot problemen zou leiden met de omwonenden; het ontwikkelen van een bestemmingsplan dat op een aantal punten niet deugdelijk was; het tijdens het gehele planproces negeren van de argumenten van omwonenden; het inzetten van twee advocaten bij de procedure van de Raad van State.

Ten slotte schrijft verzoeker dat hij en omwonenden vinden dat zij er indirect voor hebben gezorgd dat er nu een veel beter bestemmingsplan ligt dan het aanvankelijke plan, maar dat zij daar onnodig een te hoge prijs voor hebben moeten betalen. De omwonenden hebben er veel energie ingestoken om de gemeente en B te begrijpen. Gezamenlijk is er een deugdelijk bestemmingsplan ontstaan en de omwonenden hebben een eerste stap gezet om de onderlinge verhoudingen met de eigenaar van B te herstellen. Verzoeker en omwonenden hebben er sterke behoefte aan om ook begrepen te worden. Daarom willen verzoeker en betrokken omwonenden 50% van de door de advocaat gedeclareerde kosten vergoed hebben. Het druist tegen hun gevoel in dat zij letterlijk de rekening moeten betalen.

Op 30 augustus 2012 reageerde de gemeente en wees het verzoek om vergoeding van kosten af. Volgens de gemeente zijn er geen redenen om af te wijken van haar bestendige gedragslijn om geen kosten van juridische bijstand te vergoeden, anders dan die voortvloeien uit uitspraken van rechtbank of Raad van State. In haar brief gaat de gemeente in op argumenten van verzoeker, zoals de gestelde eerdere niet vergelijkbare voorvallen waarbij de gemeente advocaatkosten heeft vergoed, het planologisch proces dat volgens de wettelijk voorgeschreven procedure is gevoerd waaronder de inspraak, andere procedures waarbij op meerdere momenten uitvoerig overleg plaatsvond ook over de planologische inpassing van B. Verder gaat de gemeente in op de behandeling bij de Raad van State. Tijdens die behandeling gaf de gemeente aan dat twee elementen niet goed waren geregeld, de landschappelijke inpassing had niet via een privaatrechtelijke overeenkomst, maar in het bestemmingsplan moeten worden geborgd, en het bestemmingsplan kende aanvankelijk geen beperking van het aantal te houden evenementen. Verder was er wel een regeling voor de aanleg en onderhoud wat betreft de groenvoorziening, maar deze was niet vastgelegd in het bestemmingsplan. In het bestemmingsplan was geen sprake van een zelfstandige horecafunctie bij B maar ten behoeve van de rechtszekerheid heeft de gemeente later het ondergeschikte karakter van de horeca-activiteiten nader aangescherpt in de bestemmingsomschrijving.

In dezelfde brief van 30 augustus 2012 reageerde de gemeente op een brief van verzoeker van 12 augustus 2012 wat betreft handhaving, omdat verzoeker had geconstateerd dat de eigenaar van B inmiddels een hal van ongeveer 7 meter had bijgebouwd. De gemeente schrijft dat zij zeven dagen na de uitspraak van de Raad van State, namelijk op 13 januari 2012, aan de eigenaar van B een bouwstop oplegde en afspraken maakte met hem inzake de te treffen voorzieningen om de normale bedrijfsgang van B niet in het gedrang te laten komen en om vermijdbare schade te voorkomen. De gemeente controleerde regelmatig of de eigenaar van B zich hield aan de afspraken en heeft niet geconstateerd dat dit niet zo was. Begin augustus

2012 werd de bouwstop opgeheven.

Verzoeker diende op 31 oktober 2013 zeven handhavingsverzoeken in, waarbij hij de gemeente verzocht om handhavend op te treden tegen de eigenaar van B. De verzoeken zien op diverse aspecten van de bedrijfsvoering, die volgens verzoeker illegaal zijn. De gemeente wees de handhavingsverzoeken af. In bezwaar en beroep bleef één handhavingsverzoek over. Dit verzoek ziet op het aantal op het terrein aanwezige kampeerplaatsen, namelijk meer dan 25 kampeerplaatsen bij dagrecreatie. De rechtbank overweegt in zijn uitspraak van oktober 2014 dat in de planvoorschriften kleinschalig kamperen is gedefinieerd als kamperen op een kampeerterrein voor niet meer dan 25 kampeermiddelen en dat een kampeermiddel is bestemd voor recreatief verblijf. De rechtbank wijst erop dat de gemeente niet is ingegaan op het bezwaar van verzoeker voor zover zich dat richt tegen de dagrecreatie. De rechtbank is van oordeel dat de gemeente geen juiste uitleg geeft aan de planvoorschriften en dat dagrecreatie eveneens valt onder het aantal toegestane kampeermiddelen.

De gemeente liet verzoeker bij brief van 15 december 2014 weten dat zij in het nieuwe seizoen rekening zal houden met de uitspraak van de rechtbank bij controles op het aantal aanwezige kampeermiddelen.

In april 2015 diende verzoeker bij de gemeente een klacht in over de opstelling van de gemeente tijdens de inspraakprocedure (geen overleg met advocaat van verzoeker en betrokken omwonenden, terwijl de advocaat in detail de onvolkomenheden in het bestemmingsplan had aangegeven, die de gemeente pas na de uitspraak van de Raad van State heeft meegenomen in het herziene plan) en het systematisch tegenwerken van de omwonenden door onder meer niet te handhaven. Door deze houding van de gemeente hebben verzoeker en betrokken omwonenden onnodig kosten moeten maken voor juridische bijstand.

In juni 2015 had de burgemeester samen met Y een gesprek met verzoeker over de klacht. In het gespreksverslag staat onder meer dat verzoeker te kennen geeft dat het ontwerp bestemmingsplan teveel ruimte bood aan de eigenaar van B om constant de grenzen op te zoeken. Tijdens de zienswijze procedure heeft de advocaat van verzoeker hiervoor veel aandacht gevraagd en verschillende punten aangedragen om te komen tot een beter plan. De burgemeester geeft aan dat hij zich het gevoel van verzoeker kan voorstellen, dat hij de problematiek rondom illegale bouwpraktijken bij B betreurt en deze absoluut wil beëindigen. Daarnaast zegt de burgemeester toe dat hij graag met verzoeker afspraken wil maken om te komen tot een betere wijze van communiceren, zodat de omwonenden zich meer en beter gehoord voelen. De burgemeester had vervolgens nog samen met Y een gesprek met achtereenvolgens X en de wethouder.

In haar reactie op de klacht concludeert de gemeente dat er niet optimaal is gecommuniceerd over de handhavingsactiviteiten bij B. De gemeente vindt dat meer gestructureerd gecommuniceerd kan worden met omwonenden van B. De gemeente ontkent dat zij geen contact wilde hebben met de advocaat van verzoeker, maar betreurt dat dit gevoel is ontstaan. De gemeente schrijft verder dat een verzoek om vergoeding van advocaatkosten niet valt onder de reikwijdte van het klachtrecht en dat over klachten met betrekking tot beleid en

beleidsuitvoering in een klachtprocedure geen oordeel kan worden geveld. Wat betreft de afwijzing van vergoeding voor advocaatkosten verwijst de gemeente naar haar brief van 30 augustus 2012.

Op 5 oktober 2015 had verzoeker nog een gesprek met de burgemeester en X. Tijdens dit gesprek is onder andere afgesproken, dat de gemeente verzoeker op de hoogte houdt van handhavingsacties richting B. De gemeente doet dit in de vorm van een overzicht. In het overzicht van oktober 2015 tot februari 2016 is onder meer te lezen dat er een paar keer een bouwstop is opgelegd en tussentijdse controles zijn geweest, er een besluit is genomen tot invordering van verbeurde dwangsommen vanwege het overschrijden van het aantal toegelaten kampeermiddelen en het niet naleven van een bouwstop, en er een preventieve last onder dwangsom is opgelegd teneinde het gebruik van een gebouw met een bijeenkomstfunctie als woningen tegen te gaan.

Gesprek met de ombudscommissie (kort weergegeven)

Aan de orde is geweest wat hierboven is weergegeven onder het kopje 'toedracht'. Voor zover voor het oordeel van de ombudscommissie van belang hebben partijen nog het volgende verklaard.

Verzoeker

Na het gesprek met de burgemeester over de klacht verloopt de informatieverstrekking over de handhaving goed. Verzoeker vindt dat de huidige burgemeester zijn klacht goed heeft opgepakt, dit in tegenstelling tot zijn voorganger. Verzoeker houdt echter twijfels over de alertheid van de gemeente inzake handhaving en de wijze van handhaven. Als voorbeeld dient de glijbaan die zes tot acht meter buiten het bouwvlak uitsteekt, wat niet is toegestaan in het bestemmingsplan. Zijn melding hierover is bevestigd, maar het bouwwerk wordt toegestaan met een ander verhaal, het zou nu gaan om een konijnenhol. Verzoeker vindt het jammer dat hij zich nu weer genoodzaakt ziet om naar de rechter te gaan en kosten te maken.

Wat verzoeker vooral blijft steken is het gevoel dat de gemeente zijn inbreng bij (de voorschriften in) het uiteindelijke bestemmingsplan bagatelliseert. Hij heeft bij de voorbereiding van het bestemmingsplan een advocaat ingeschakeld die gespecialiseerd is in deze materie. Dit heeft hij vooral gedaan gelet op de lange voorgeschiedenis die al speelt met B wat betreft hinder en voortdurende overtredingen van wet- en regelgeving. In eerste instantie werd de inbreng van de advocaat niet meegenomen in het bestemmingsplan. Verzoeker moest naar de Raad van State om het plan te laten aanpassen door de gemeente op essentiële onderdelen en niet, zoals de gemeente stelt, op slechts details. Verzoeker vindt dat hij daardoor onnodig advocaatkosten heeft moeten maken. Het gaat om het principe dat hij extra advocaatkosten heeft moeten maken om uiteindelijk een goed bestemmingsplan te krijgen.

Daarnaast voelde hij zich gedwongen om via diverse handhavingsverzoeken een bijdrage te leveren aan het leefbaar houden van zijn woon- en leefklimaat. Het is jammer dat de gemeente uit zichzelf niet proactief alert was op de illegale activiteiten van B. Wat hem ook pijnlijk heeft getroffen is dat de voormalige burgemeester tijdens een gesprek over een handhavingsverzoek in verband met het doorgaan van de bouw tijdens de bouwstop aangaf dat hij niet gaat handhaven wat later toch wordt goedgekeurd. Na inspraak van verzoeker bij de Raadsplein sessie zijn er uiteindelijk hekken geplaatst door de gemeente.

Desgevraagd geeft verzoeker aan dat slechts een deel van de advocaatkosten door de verzekering is vergoed.

Gemeente

X verklaart dat de glijbaan niet meer is te gebruiken als speeltoestel. Er is een aarden wal omheen en voor de ophoging met aarde is vergunning verleend. Het is een soort konijnenhol, waarin webcams worden gezet zodat het gedrag van de konijnen is te volgen. Wat betreft de kwestie van de bouwstop heeft de gemeente uiteindelijk aangifte gedaan bij de politie van het verbreken van de zegels. Dit leidde tot een strafrechtelijke veroordeling.

De gemeente kan zich niet vinden in de opmerkingen van verzoeker dat de gemeente te weinig doet aan handhaving en dan nog veelal op instigatie van de omwonenden. De handhavingsacties die de gemeente de laatste jaren heeft opgezet vinden over het algemeen plaats naar aanleiding van zaken die door toezichthouders van de gemeente worden geconstateerd.

Na het gesprek met de burgemeester en de afhandeling van de klacht heeft X een overzicht gemaakt van alle handhavingsactiviteiten en dat toegestuurd aan verzoeker. Ook wordt verzoeker nu met regelmaat geïnformeerd over wat er speelt.

X is al lange tijd betrokken bij de kwesties rond B. Al sinds 20 jaar zijn er voortdurend problemen met de eigenaar van B. Het is een hoofdpijndossier. De gemeente wist hiervan bij de voorbereiding van het bestemmingsplan.

Desgevraagd verklaart Y dat er bij de klachtbehandeling geen nieuwe afweging is gemaakt wat betreft de advocaatkosten. De gemeente blijft bij haar standpunt, zoals verwoord in de brief van 30 augustus 2012.

Overwegingen van de ombudscommissie

Beoordeeld moet worden of de gemeente voldoende rekening heeft gehouden met de belangen van verzoeker als naaste buur van bedrijf B. Bij de beoordeling van de klacht wordt in het geval van verzoeker getoetst aan de behoorlijkheidsvereisten van goede informatieverstrekking en redelijkheid.

Goede informatieverstrekking

Volgens dit vereiste van behoorlijkheid is de overheid verplicht de burger gevraagd en ongevraagd alle informatie te geven over handelingen en besluiten die de belangen van de burger kunnen raken. Zij verstrekt niet alleen informatie als de burger erom vraagt, maar ook uit zichzelf.

Dat er al lange tijd, ongeveer 20 jaar, voortdurend problemen waren tussen omwonenden en de eigenaar van bedrijf B was de gemeente bekend. Bij de gemeente stond het bedrijf B bekend als een 'hoofdpijn dossier'. In een dergelijk geval mag van een gemeente in zijn algemeenheid extra alertheid en zorgvuldigheid worden verwacht bij het legaliseren van activiteiten. Ook mag van een gemeente worden verwacht dat voorafgaand aan het legaliseren contact wordt opgenomen met omwonenden om informatie te verstrekken over de voorgenomen activiteiten en hun beleving daarover te horen. Uit wat over en weer is gesteld kan niet worden opgemaakt dat dit in het geval van verzoeker is gebeurd, althans niet in de mate waarin dat in een dergelijke situatie van een gemeente mag worden verwacht. Daarmee

handelde de gemeente in strijd met de behoorlijkheidsnorm van goede informatieverstrekking.

Wat betreft de handhavingsactiviteiten geldt dat er een groot verschil is tussen wat burgers van gemeenten aan handhaving verwachten en dat wat gemeenten daadwerkelijk doen als het om de handhaving van regels gaat. Burgers verwachten dat als er regels gelden, de overheid die regels ook serieus neemt. Er is echter geen wet die gemeenten verplicht om zonder meer tegen overtreders van regelgeving rond de leefomgeving op te treden. Enerzijds heeft de gemeente de plicht op basis van behoorlijk bestuur om handhavend op te treden, maar anderzijds moet de gemeente op basis van vaste jurisprudentie onderzoeken of er zicht is op legalisatie en of er sprake is van andere bijzondere omstandigheden die aanleiding zijn om de handhaving op te schorten of ervan af te zien. De gemeente moet een belangenafweging maken. De beginselplicht en de belangenafweging wijzen in tegengestelde richting. Voor een burger die last heeft van een overtreding is het systeem onbegrijpelijk. Daarom heeft de Nationale ombudsman spelregels voor helder handhaven opgesteld (rapport 2010/235). Eén van de belangrijkste spelregels is transparantie: actieve informatieverstrekking over het handhavingsbeleid en actieve informatieverstrekking aan alle belanghebbenden bij de afhandeling van een handhavingsverzoek, een melding, een signaal of een klacht over een illegale situatie. Een andere spelregel is betrokkenheid: de gemeente dient na ontvangst van een verzoek om handhaving, melding of klacht over een illegale situatie zo snel mogelijk contact op te nemen met de burger en te bespreken wat de mogelijkheden zijn.

In het geval van verzoeker maakt de ombudscommissie uit wat over en weer is verklaard op, dat verzoeker het gevoel had dat de gemeente te weinig deed aan handhaving en dan nog alleen wanneer hij daartoe een verzoek indiende en/of melding deed, terwijl de gemeente heeft aangetoond dat zij wel degelijk zelf controleerde en handhavingsacties opzette. Het kennelijk onvoldoende communiceren over de eigen controles en handhavingsactiviteiten, zoals hierboven al overwogen, leidde ertoe dat de gemeente in de visie van verzoeker niet voldeed aan zijn verwachtingspatroon over de handhavingmogelijkheden van de gemeente. Het is daarom goed dat de burgemeester tijdens de klachtbehandeling begrip toonde voor de beleving van verzoeker en de gemeente in het klachtbehandelingstraject met verzoeker de afspraak heeft gemaakt hem via overzichten op de hoogte te houden.

Redelijkheid

Volgens dit vereiste van behoorlijkheid verzamelt de overheid bij haar handelen de relevante feiten en kijkt naar alle omstandigheden. De verzamelde gegevens worden betrokken bij de belangen die op een zorgvuldige wijze tegen elkaar worden afgewogen.

Gelet op de ervaringen uit het verleden met de eigenaar van bedrijf B, verwachtte verzoeker problemen door het legaliseren van een aantal activiteiten van bedrijf B. Daarom nam verzoeker een gespecialiseerd advocaat in de arm. Deze heeft het bestemmingsplan onder de loep genomen en een aantal wijzigingen en/of aandachtspunten opgesteld om hiaten te dichten, waardoor eventuele problemen in de toekomst zouden kunnen worden vermeden. Op basis van de overwegingen van de Raad van State mag worden vastgesteld dat de gemeente de punten van de advocaat tijdens de inspraakprocedure niet, althans niet geheel

heeft overgenomen. Eerst tijdens de door verzoeker aangespannen procedure bij de Raad van State heeft de gemeente deze punten bijgesteld.

Ook hier geldt dat van de gemeente in dit specifieke geval, zoals reeds overwogen, extra alertheid mocht worden verwacht. Het is dan ook als onzorgvuldig aan te merken dat de gemeente de door de advocaat van verzoeker aangedragen argumenten kennelijk niet direct bij de inspraakprocedure betrok en afwoog, zoals de gemeente later wel deed tijdens de procedure bij de Raad van State.

Het verzoek om coulance wat betreft de advocaatkosten - voor zover die de rechtsgang naar de Raad van State betreffen en niet door de verzekering zijn vergoed – moet in het licht van bovenstaande overwegingen worden gelezen. Verzoeker gaf namelijk al in 2012 aan dat hij en andere omwonenden met wie hij samen een advocaat had ingehuurd er behoefte aan hadden om te worden begrepen. Verzoeker vindt dat hij en omwonenden er voor hebben gezorgd dat er een beter bestemmingsplan ligt, maar dat zij daar onnodig een te hoge prijs voor hebben moeten betalen. Tijdens het gesprek in de klachtprocedure met de burgemeester in juni 2015 herhaalde verzoeker deze beleving.

Het getuigt dan ook niet van een oplossingsgerichte houding door in de klachtafdoeningsbrief te verwijzen naar een eerdere brief van eind augustus 2012 en te stellen dat een verzoek om vergoeding van advocaatkosten niet valt onder de reikwijdte van het klachtrecht.

De Nationale ombudsman (rapport 2011/025) is van oordeel dat de gemeente een eigen verantwoordelijkheid heeft tegenover individuele inwoners die schade claimen, los van het feit of deze claim gerechtvaardigd is. Achter een claim kan ongenoegen schuilgaan of zelfs een klacht. De vraag of sprake is van aansprakelijkheid is van andere orde dan de vraag of er redenen zijn om een burger te compenseren. De Overijsselse Ombudscommissie deelt deze opvatting.

Begrijpelijk is dat men bij de overheid in het algemeen bang is voor precedentwerking, maar zaken zijn zelden het zelfde. Het valt daarom goed uit te leggen waarom in het ene geval wel een vergoeding uit coulance plaats vindt en in het andere niet.

Wat betreft het coulanceverzoek om betaling van advocaatkosten wordt een aanbeveling gedaan.

Conclusie en oordeel

De gedragingen van de gemeente zijn wat betreft de behoorlijkheidsnormen van

- Informatieverstrekking: niet behoorlijk voor zover het gaat om de voorgenomen legalisatieactiviteiten, omdat in een geval als het onderhavige van een gemeente extra alertheid en zorgvuldigheid mag worden verwacht; wel behoorlijk voor zover de gemeente in het klachtbehandelingstraject met verzoeker de afspraak heeft gemaakt hem via overzichten op de hoogte te houden van handhavingsactiviteiten;
- Redelijkheid: niet behoorlijk, omdat bij de klachtbehandeling niet – opnieuw – een afweging is gemaakt over het verzoek om coulance wat betreft de advocaatkosten voor zover die de rechtsgang naar de Raad van State betreffen en niet door de verzekering zijn vergoed

Gelet op bovenstaande is de klacht deels gegrond wegens strijd met het vereiste van goede informatieverstrekking en gegrond wegens strijd met het vereiste van

redelijkheid.

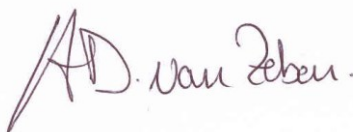
Aanbeveling

De Overijsselse Ombudscommissie geeft de gemeente in overweging het verzoek om coulance met betrekking tot de vergoeding van de advocaatkosten te heroverwegen, voor zover die de rechtsgang naar de Raad van State betreffen en niet door de verzekering zijn vergoed.

Aldus vastgesteld door de Overijsselse Ombudscommissie op 12 april 2016.

P. Jansen

mw. mr. A.D. van Zeben